

[Reedtz-Thott.]

personlig kan være enig i alle lovens bestemmelser, men snarere fordi jeg har forstået, at meningen med forliget i sin tid var, at der for lang tid fremover skulle være skabt ro om jordlovgivningsspørgsmålet i Danmark; og de ændringer i den bestående lov om landbrugsejendomme, der nu er foreslået, er da også af rent praktisk karakter.

I bemærkningerne til § 1 behandles spørgsmålet om, hvor stor en ejendom skal være, for at den kan henregnes til den kategori af landbrugsejendomme, som omfattes af loven. Man har holdt fast ved den gamle bestemmelse om en størrelse på mindst 1 ha, men har ændret det andet kriterium således, at mindstestørrelsen i grundværdi erstattes af en mindstestørrelse i grundbeløb, og grundbeløbet foreslås her ansat til 2 000 kr. Grundbeløbet er som bekendt den grundværdi, der ansattes ved vurderingen i 1950, og grundbeløbet er jo en faktor, der er med til at bestemme f. eks., hvilke ejendomme staten har forkøbsret til, ligesom det er medbestemmende i en række andre forhold, hvorom der er lovgivet i de senere år. Det forekommer derfor naturligt og praktisk, som også omtalt af det ærede medlem hr. Peter Larsen, at gå over fra grundværdikriteriet til grundbeløbskriteriet.

Man kan så spørge sig selv, om 2 000 kr. er det grundbeløb, der bør gælde i fremtiden. Der er jo adskillige steder her i landet, hvor 1 ha jord har et grundbeløb, der er større end 2 000 kr. Og hvem siger i øvrigt, at 1 ha er den minimumsstørrelse, som gør det naturligt at pålægge et stykke jord de bånd — man kan også sige den beskyttelse — som foreskrives i lov om landbrugsejendomme. Jeg siger ikke dette for hermed at foreslå en ændring; men man kunne dog nok diskutere, om f. eks. to frugtplantager på hver lidt over en hektars størrelse og hver med et grundbeløb over 2 000 kr. ikke frit skulle kunne sammenlægges, uden at man sætter embedsmaskineriet i funktion.

Jeg ved ikke, om den højtærede landbrugsminister mener, det er rimeligt, at udvalget diskuterer disse spørgsmål, men det vil han måske oplyse os om, når han svarer. Jeg er nemlig meget vel klar over, at der for tiden sidder en kommission, der behandler en række af de spørgsmål, som også omfattes af loven om landbrugsejen-

domme. Det er muligt, at spørgsmålet om mindstestørrelsen for landbrugsejendomme behandles af kommissionen. Hvis kommissionen ikke har fået den opgave, var der måske mulighed for, at spørgsmålet kunne tages op dér snarere end her, hvor det som sagt kun drejer sig om mindre ændringer af praktisk karakter.

§ 2 i lovforslaget er rent praktisk. Den fritager kommunerne for nogle indberetninger om nyoprettede landbrugsejendomme, som matrikeldirektoratet får på anden måde, og forekommer derfor særdeles rimelig.

Lovforslagets § 5 drejer sig om landbrugslovens § 24; den handler om, at landbrugsejendomme med et grundbeløb på 65 000 kr. eller derover ikke må forøges med anden jord, medmindre denne jord kommer fra en større gård, og da kun op til den grænse, hvortil den anden gård nedbringes. Ude omkring har det siden disse grænsers indførelse, i mange tilfælde i hvert fald, været noget vanskeligt at se nogen saglig begrundelse for, at bestående landbrugsejendomme ikke kan forøges ud over en vis størrelse, hvor det driftsmæssigt er af betydning. Landbrugslovene har jo nemlig andre steder en række bestemmelser, der f. eks. forhindrer, at en ejer erhverver mere end to ejendomme, at gårde bringes ned under en vis størrelse, og at landbrugsejendomme sammenlægges. Det forekommer mig således, at statens jordlovsudvalg på en, man kunne vel bruge udtrykket, særdeles håndfast måde har hånd i hanke med de omlægninger, der finder sted fra brug til brug. Jeg er også vel vidende om, at der er mulighed for at dispensere fra paragraffens principielle bestemmelser, således som landbrugsministeriet også får mulighed for efter den nu foreslåede ændring, men jeg ville være glad for en bekræftelse fra den højtærede landbrugsminister på, at disse dispensationer også gives i alle sådanne tilfælde, hvor det skønnes at være praktisk af hensyn til driften. Det må dog nu om dage, i en tid hvor landbruget har så mange andre vanskeligheder at kæmpe med, synes betænkeligt, at landbruget også skal diskutere med landbrugsministeriet, under hvilken form en landbrugsejendom skal drives.

De samme bemærkninger kunne fremsættes om de bestemmelser, med hensyn til hvilke lovens § 27 giver dispensationsmulig-